

volaným zástupcem příslušného úřadu správního, nýbrž soudem a to řízením, kterým nutně zvrácen byl zákonitý pořad opravný. Soudní rozsudek, takto o správním přestupku vyneseny, jest zmatečným dle §u 281 č. 9 a) tr. ř., ježto krajský soud jako soud lichevní tím, že odsoudil obžalovanou pro přestupek dle §u 6 lichevního zákona, vyslovil zároveň, že čin, obžalované za vinu spadající, zakládá trestný čin, náležející do příslušnosti soudů, kterýmžto výrokem vzhledem k ustanovení § 6 lichevního zákona, prohlašujícím pouhé překročení nejvyšších cen za přestupek správní, zákon zřejmě byl porušen. Na lichevním soudě bylo, aby byl, jakmile dospěl k přesvědčení, že skutek obžalované spadá toliko do oboru § 6 lichevního zákona, se omezil na rozhodnutí ve směru deliktů, spadajících do pravomoci soudní, a věc ve směru přestupku správního odkázal soudci, v § 5 zákona sb. č. 567 označenému, jako zástupci příslušného úřadu správního k dalšímu řízení.

Čís. 482.

Zrušovací soud vyřizuje odvolání spojené se zmateční stížností i tehdy, zavrhne-li zmateční stížnost dle § 4 čís. 1 a § 1 čís. 1 a 2 novely ze dne 31. prosince 1877 (čís. 3 ř. zák. z r. 1878).

(Plenární usnesení ze dne 14. června 1921, čís. pres. 627/21.)

Pro různý postup v otázce, zda o odvolání, jež spojeno bylo se zmateční stížností, náleží, byla-li zmateční stížnost zrušovacím soudem zavržena dle § 4 čís. 1, pokud se týče § 1 čís. 1 a 2 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. z. na rok 1878, rozhodovati soudu zrušovacímu, či dlužno-li spisy k vůli vyřízení odvolání odstoupiti sborovému soudu druhé stolice, přikázána otázka senátu plenárnímu, jenž ji zodpověděl shora uvedenou právní větou, vycházející při tom z těchto

d ů v o d ů :

Nelze souhlasiti s míněním, že zrušovací soud, zavrhnuv dle § 4 čís. 1 novely k trestnímu řádu stížnost zmateční, odstoupí spisy sborovému soudu druhé stolice, by vyřídil odvolání, jež spojeno bylo se zmateční stížností. Mluví proti tomu historický vývoj ustanovení § 296 tr. ř., doslov zákona (§ 2 poslední odstavec ve srovnání s §em 4 novely) a posavadní jednotná opačná praxe jak bývalého c. k. nejvyššího soudu ve Vídni, tak i československého nejvyššího soudu. Co se týče historického vývoje byl (Kaserer: Die Strafprozessordnung vom 25. Mai 1873 und deren Einföhrungsgesetz mit Materialien, II. Teil, S. 136; Mayer: Handbuch I. S. 110, 111, 826) postup při tvorbě zákona tento: Při poradě komise z roku 1863 bylo nejprve usneseno, že v případě, spojeno-li odvolání se zmateční stížností, rozhoduje o obojím soud zrušovací. Při následující poradě ozvaly se proti tomu hlasy a přes odpor Glasrův usneseno vysloviti v §§ 267 a násl. prvního návrhu z roku 1863: »Podána-li mimo odvolání též stížnost zmateční, předloží se obojí zrušovacímu soudu. Vyhoví-li tento zmateční stížnosti, považuje se odvolání za odčiněné. Zavrhne-li zrušovací soud zmateční stížnost, zašle spisy i se svým

nálezem vrchnímu zemskému soudu, jenž rozhodne o odvolání a zašle spisy s obojím rozhodnutím soudu první stolice«. Totéž ustanovení pojato pak i do výborového návrhu z roku 1869 (§ 291) (návrh IX.). V návrhu X. formulován § 296 hlavně přičiněním Glasrovým tak, jak nyní zní s odůvodněním tím, že takto zjednoduší se řízení, aniž by bylo na úkor důkladnosti rozhodnutí. Ulehčí se tím vrchním zemským soudům a nezatíží se soud zrušovací, jenž beztak již o věci jest informován a neodejme se stranám žádná stolice, hledíc k ustanovení § 295, dle něhož na rozhodnutí sborových soudů II. stolice o odvolání nelze si stěžovati. Ustanovení § 296 pojato do zákona přes to, že v § 286 zmocněn zrušovací soud, by ihned v neveřejném zasedání odmítl zmáteční stížnost z důvodů, jež nyní jsou obsaženy v § 1, pokud se týče § 4 čís. 1 novely. Novelou přivoděna změna potud, že uloženo první stolici, by prozkoumala, zda jde o zmáteční stížnost v duchu zákona, zda podána byla včas, osobou k tomu oprávněnou a v patřičné formě. Odpověli soud první stolice k této otázce záporně, nedevoluje věc na soud zrušovací a odpadá předpoklad § 296. Důsledně proto i § 2, poslední odstavec, novely ukládá zrušovacímu soudu, by zamítla stížnost dle téhož § podanou, odstoupil odvolání příslušnému sborovému soudu druhé stolice. Zde zrušovací soud nerozhoduje o zmáteční stížnosti, nýbrž přezkoumává pouze výrok nalézacího soudu, že podání strany není v pravdě zmáteční stížností a nenastává zde tudíž devolvování věci na soud zrušovací. Neučinil-li však soud nalézací výroku dle § 1 novely, pak dle § 285, odstavec druhý, musí nalézací soud spisy předložit, věc dostává se řádným způsobem na soud zrušovací a jest zde případ § 296 tr. ř., ať již potom zmáteční stížnost tak či onak bude rozhodnuta. Řečený opačný názor přičí se i do slova zákona, totiž § 296 tr. ř. ve spojení s §em 2 poslední odstavec a §em 4 novely. Ustanovení § 296 tr. ř. obsahuje zásadu, § 2 poslední odstavec výjimku z této zásady a není dovoleno, tuto výjimku rozšiřovati. Kdyby to byl zákonodárce zamýšlel, byl by to vyjádřil při § 4. Zastávaný zde názor byl dosud jednotným názorem praxe. V literatuře, pokud se touto otázkou zabývá, řeší se otázka v zastávaném zde smyslu (Lohsing: Oesterreichisches Strafprocessrecht str. 659). Namítají-li zastanci opačného názoru, že zrušovací soud se v případě § 4 čís. 1 zmáteční stížností vlastně neobírá a rozsudek nalézacího soudu nepřezkoumává, budiž poukázáno k tomu, že zrušovací soud jest povinen spisy zkoumati, není-li tu snad případ použití § 362 tr. ř. a § 290 tr. ř. Tuto možnost a povinnost nemá však, když zmáteční stížnost byla zavržena dle § 2 novely. Přijal-li ji však první soud, zmáteční stížnost dostala se zákonným způsobem k nejvyššímu soudu.

Čís. 483.

Podezřívání svědka z trestního činu, o němž má vypovídati, nestačí, by opodstatnilo vylučující důvod dle § 170 čís. 1 tr. ř.

Zapírání obžalovaného samo o sobě nebrání ještě tomu, by byl povolen podmíněný odklad výkonu trestu.

(Rozh. ze dne 14. června 1921, Kr I 248/21.)